

การพัฒนาโมเดลประสิทธิภาพการเลี้ยงดูเด็กพูดช้าจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ด้วยโปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม

สายน้อย คำชู พย.บ.

สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400

Abstract: Development of an Effectiveness Model of Caring Delayed Speech Child from Electronic Screen Media Using Buddhist Psychological Program of Behavior Modification

Sainoi Kumchoo, B.N.S.

Queen Sirikit National Institute of Child Health, Thung Phaya Thai, Ratchathewi, Bangkok 10400

(E-mail: dewpsy3@gmail.com)

(Received: February 17, 2020; Revised: August 5, 2020; Accepted: December 30, 2020)

Background: Delayed speech in children results from the problem of modern-day parenting. Thus, the development of speech model is created in order to improve parenting, as well as children's speech development. The model consists of a Buddhist psychological program which integrates Buddhist ethics and psychological theories in the program activities. **Objectives:** 1) To study and use the condition of raising children with slow speech from parents who provided their children with electronic media as a case study. 2) To study the effectiveness of raising slow-talking children via electronic media of Buddhist program of behavioral adaptation 3) To present an effectiveness of parenting delayed speech children from using electronic media with Buddhist behavior modification program. **Methods:** A mixed research with multiple research methods was conducted. The research was divided into 3 phases. The first phase consisted of selecting a specific group of Buddhist scholars, developmental-behavioral pediatricians, nurses, speech practitioners, occupational therapists, and psychologists. This selected group was able to provide key information. The selection method used consisted of 1) interview questions 2) child development screening form from the Department of Mental Health. Phase 2 consisted of a sample group of parents of the pediatric patients, 32 in total. The research methods involved using the Buddhist psychological program of behavior modification developed from the first phase, and measurement of speech behavior of children. The third phase was a topographic sampling record from parents of 100 children who came to the Queen Sirikit National Institute of Child Health in 2019. The data were collected by using the assessment to measure the effective of parenting by those using the Buddhist psychology program for behavioral modification among slow speech children via electronic media. The data were then taken for analysis. **Results:** 1) Mean score and percentage of improvement in effective parenting of slow speech children by using the Buddhist program of behavioral adaptation were statistically higher than pre-treatment at the .05 level, which was a good overall result. 2) After the experiment, more children passed the evaluation criteria of the Speech Behavior Scale. The post-test scores were significantly higher than those of the pre-test by .05 level. 3) Model development was consistent with the empirical data ($p = 0.89$). **Conclusion:** Parenting with the use of effective model for delayed speech children via electronic media with a Buddhist behavioral adaptation program resulted in a better child development.

Keywords: Delayed speech child, Electronic screen media, Buddhist psychology, Psychological electronic media

บทคัดย่อ

ภูมิหลัง: ปัญหาของการเลี้ยงดูลูกในปัจจุบันส่งผลให้เด็กเกิดภาวะพุดซำ การพัฒนาโมเดลประสิทธิภาพการเลี้ยงดูเด็กพุดซำจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรมที่มีการบูรณาการหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาและทฤษฎีทางจิตวิทยาพัฒนาเป็นกิจกรรมภายในโปรแกรมเพื่อช่วยในการขัดเกลาอบรมเลี้ยงดูให้กับพ่อแม่และเด็กเพื่อให้เด็กสามารถพุดได้ตามพัฒนาการ **วัตถุประสงค์:** 1. เพื่อศึกษาสภาพการเลี้ยงดูเด็กพุดซำจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์จากผู้ปกครองกรณีศึกษาที่เป็นแบบอย่างที่ดี 2. ศึกษาประสิทธิภาพการเลี้ยงดูเด็กพุดซำจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้โปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม 3. นำเสนอโมเดลประสิทธิภาพการเลี้ยงดูเด็กพุดซำจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม **วิธีการ:** เป็นการวิจัยแบบผสมวิธีแบบพหุ แบ่งเป็น 3 ระยะ กลุ่มตัวอย่าง ระยะที่ 1 ประกอบด้วย นักวิชาการทางด้านพุทธศาสนา ผู้ให้การปรึกษา แพทย์พัฒนาการ พยาบาล นักฝึกพูด นักกิจกรรมบำบัด และนักจิตวิทยา โดยคัดเลือกแบบเจาะจง ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ที่สามารถให้ข้อมูลหลักและสำคัญ จำนวน 21 ราย เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย 1. คำถามในการสัมภาษณ์ 2. แบบคัดกรองพัฒนาการเด็กของกรมสุขภาพจิต ระยะที่ 2 คือ และกลุ่มตัวอย่างคือผู้ปกครองของผู้ป่วยเด็กพุดซำจำนวน 32 ราย เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย 1. โปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม (ได้มาจากการพัฒนาในระยะที่ 1) และคู่มือพุทธจิตวิทยาสันทนาการกับลูกน้อย 2. แบบวัดพฤติกรรมการพูดของเด็ก และแบบบันทึกพฤติกรรมของเด็ก ระยะที่ 3 คือ ผู้ปกครองของเด็กที่มารับบริการสถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี ในปี พ.ศ. 2562 จำนวน 100 ราย โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบประเมินเพื่อวัดประสิทธิภาพการเลี้ยงดูของผู้ปกครองโดยใช้โปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรมในกลุ่มเด็กพุดซำจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ **ผล:** 1. คะแนนเฉลี่ยและร้อยละของพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของประสิทธิภาพการเลี้ยงดูเด็กพุดซำจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้โปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม โดยภาพรวมมีร้อยละของพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นกว่าก่อนใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ภาพรวมอยู่ในระดับดี 2. หลังการทดลองมีเด็กที่ผ่านเกณฑ์การประเมินตามแบบวัดพฤติกรรมการพูดเพิ่มมากขึ้น พบว่าคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3. การพัฒนาโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($p=0.89$) **สรุป:** โมเดลประสิทธิภาพการเลี้ยงดูเด็กพุดซำจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ด้วยโปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรมช่วยให้เด็กมีพัฒนาการที่ดีขึ้น

คำสำคัญ: เด็กพุดซำ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ พุทธจิตวิทยา สื่อจิตวิทยาอิเล็กทรอนิกส์

บทนำ

จากการสำรวจสถานการณ์เด็กในประเทศไทย สำหรับการเล่นอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ (เช่น โทรศัพท์มือถือ แท็บเล็ต เครื่องเล่นเกม) พบว่า เด็ก ร้อยละ 50.9 เล่นอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ โดยสัดส่วนของเด็กหญิงที่เล่นสูงกว่าเด็กชายเล็กน้อย (ร้อยละ 53.1 และ 48.9 ตามลำดับ)¹ ซึ่งในช่วง 3-4 ปีที่ผ่านมาโทรศัพท์มือถือประเภทสมาร์ตโฟนและแท็บเล็ตถูกใช้เป็นเครื่องมือในการเลี้ยงดูเด็ก ผลตามมา คือ เด็กปฐมวัยมีการพัฒนาอารมณ์และภาษาอย่างไม่เหมาะสม จากการศึกษาพฤติกรรมการใช้หน้าจอของเด็กไทยวัย 0-3 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร² พบว่า เด็กไทยวัย 0-3 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร มีปริมาณการใช้หน้าจอประเภทโทรทัศน์สูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 50.3 นาทีต่อวัน และรองลงมาคือหน้าจอประเภทแท็บเล็ตและสมาร์ตโฟน โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 40.40 นาทีต่อวัน โดยงานวิจัยพบว่าเด็กเริ่มดูโทรทัศน์ตั้งแต่แรกเกิด และอายุที่เร็วที่สุดที่เริ่มใช้แท็บเล็ตและสมาร์ตโฟน คือ 7 เดือน ฉะนั้นการที่จะนำเอาเทคโนโลยีมาใช้กับเด็ก³ สิ่งที่ต้องคำนึง คือ วิธีการเลือกเครื่องมือ และแอปพลิเคชัน เครื่องมือที่นำมาใช้ในเรื่องการเรียนการสอนที่ต้นนั้นต้องช่วยให้เด็กได้สามารถค้นคว้า สร้างโอกาสและต้องส่งเสริมให้เด็กมีทางเลือกในการสร้างจินตนาการ ในช่วง 7 ปีแรกของชีวิตวัยเด็ก เป็นวัยที่เรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริง การนั่งเล่นคอมพิวเตอร์หรือดูโทรทัศน์นานๆ ขัดต่อธรรมชาติของความเป็นเด็ก⁴ และทำให้เด็กมีพัฒนาการที่ล่าช้าตามไปด้วย

ปี พ.ศ. 2559 เด็กที่มีภาวะพุดซำที่มารับการรักษาที่สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี มีจำนวน 2,828 ราย ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2557 ที่มีจำนวน 1,896 ราย จะเห็นได้ว่ามีจำนวนเพิ่มขึ้นถึง 932 ราย คิดเป็น 49.1% สอดคล้องกับผลการศึกษาด้านประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อปริมาณการใช้หน้าจอทั่วไปประเภทโทรทัศน์ แท็บเล็ต หรือ สมาร์ตโฟน คือ รายได้ของพ่อแม่ ยังพบว่าเด็กที่นอนกับปู่ย่าตายายหรือญาติคนอื่น มีปริมาณการใช้แท็บเล็ตและสมาร์ตโฟนสูงสุด ซึ่งการที่เด็กปฐมวัยใช้หน้าจอสมาร์ตโฟนตั้งแต่วัยทารกนั้น ส่งผลเสียต่อสุขภาพ ซึ่งอยู่ในช่วงแรกเกิดถึง 2 ขวบ ปัญหาเด็กพุดซำกว่าวัยพบได้มากขึ้นทั้งจากที่บิดามารดาหรือผู้ดูแลเด็กพามาตรวจเองและจากการประเมินพัฒนาการทางภาษาเวลาที่เด็กมารับการฉีดวัคซีน ซึ่งพัฒนาการด้านภาษาและการพูดเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการเรียนรู้ มีผลต่อระดับสติปัญญา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าปัญหาการเลี้ยงดูไม่เหมาะสมและการขาดการกระตุ้นทางภาษาและการพูดจากสิ่งแวดล้อมเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กมีภาวะพุดซำมากที่สุด ซึ่งเราควรให้ความรู้ ความเข้าใจกับพ่อแม่หรือผู้ดูแลเด็ก เพื่อให้มีการปรับเปลี่ยนการเลี้ยงดูให้เหมาะสม มีเวลาให้เด็กมากขึ้นในการเล่น การพูดคุย ไม่ปล่อยให้เด็กเล่นเองตามลำพังหรืออยู่กับสื่ออิเล็กทรอนิกส์ผ่านจอ การให้ความรู้กับบิดามารดาเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาและการพูด รวมทั้งพัฒนาการด้านต่างๆ ของเด็ก ควรเริ่มตั้งแต่มารดาฝากครรภ์⁵ แต่การปล่อยให้เด็กใช้เวลาไปกับการดูโทรทัศน์ เล่นเกมส์ เล่นอินเทอร์เน็ต ส่งผลต่อการเรียน

การนอน และการกินของเด็ก โดยสถาบัน American Academy of Pediatrics มีคำแนะนำไม่ให้เด็กอายุต่ำกว่า 2 ปี ดูโทรทัศน์ หรือใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ เพื่อความบันเทิง และสอดคล้องกับเด็กที่มีปัญหาการพูดล่าช้าที่พบมากขึ้นในประเทศไทย โดยพบว่าส่วนหนึ่งเกิดจากสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้อต่อการส่งเสริมพัฒนาการ โดยปัจจัยหนึ่ง คือ การปล่อยให้เด็กดูโทรทัศน์ตามลำพัง⁷ และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ช่วงระยะเวลา 3-4 ปีแรกของชีวิตเป็นช่วงที่สมองของเด็กมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว และการเลี้ยงดูในบ้านเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดสำหรับพัฒนาการของเด็กในวัยนี้^{8,13-14} ซึ่งถือว่าเป็นช่วงหน้าต่างแห่งโอกาสที่จะกระตุ้นให้เด็กมีจินตนาการในการสร้างสรรค์ผลงานต่อไปได้ในอนาคต

ดังนั้น การที่ผู้ใหญ่ทำกิจกรรมร่วมกับเด็ก การมีหนังสือสำหรับเด็กในบ้าน และสภาพการเลี้ยงดูทางบ้าน เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญที่แสดงถึงคุณภาพของการเลี้ยงดูเด็ก⁹⁻¹¹ พัฒนาเด็กให้มีการเติบโตทางกายภาพ ทักษะในการอ่านออกเขียนได้และการรู้จักตัวเลข พัฒนาการด้านสังคมและอารมณ์ และความพร้อมในการเรียนรู้ องค์ประกอบเหล่านี้เป็นพื้นฐานในการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีต่อไป¹² ซึ่งพ่อแม่เป็นบุคคลที่สำคัญในการช่วยพัฒนาเด็กและเพื่อให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิจัยการพัฒนาโมเดลประสิทธิภาพการเลี้ยงดูเด็กพูดช้าจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรมโดยใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเข้ามาช่วยในการขัดเกลาอบรมเลี้ยงดูให้กับพ่อแม่และเด็กเพื่อช่วยให้เด็กสามารถพูดได้เป็นปกติยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์และวิธีการ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพการเลี้ยงดูเด็กพูดช้าจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์จากผู้ปกครองกรณีศึกษาที่เป็นแบบอย่างที่ดี 2) ศึกษาประสิทธิภาพการเลี้ยงดูของผู้ปกครองโดยใช้โปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรมในกลุ่มเด็กพูดช้าจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์และ 3) นำเสนอโมเดลประสิทธิภาพการเลี้ยงดูเด็กพูดช้าจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม โดยการศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธีแบบพหุ โดยวิจัยเชิงคุณภาพ เป็น Documentary Research เก็บรวบรวมข้อมูลขั้นปฐมภูมิ จากคำสัมภาษณ์ไตรภาค และอรรถกถาฉบับของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยทั้งภาษาไทยและภาษาบาลี ส่วนข้อมูลขั้นทุติยภูมิ เก็บรวบรวมจากหนังสือ เอกสาร ตำรา ผลงานทางวิชาการ และงานวิจัยของนักคิด นักเขียน นักวิจัยที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ และการสัมภาษณ์นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ และการวิจัยเชิงปริมาณเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ปกครองของเด็กพูดช้าจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ แบ่งเป็น 3 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 การวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก ระยะที่ 2 การวิจัยเชิงปฏิบัติการด้วยวิธีการวิจัยกึ่งทดลอง และระยะที่ 3 การวิจัยเชิงปริมาณเพื่อตรวจสอบโมเดล สำหรับประชากร กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย และดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลแสดง

รายละเอียดในแต่ละระยะดังนี้

ระยะที่ 1 การวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาได้เลือกแบบเฉพาะเจาะจงเพื่อให้ได้มาตามคุณสมบัติที่กำหนด ประกอบด้วย นักวิชาการทางด้านพุทธศาสนา ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา ผู้ให้การปรึกษา แพทย์พัฒนาการ พยาบาล นักฝึกพูด นักกิจกรรมบำบัด และนักจิตวิทยา จำนวน 21 ราย **เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในระยะที่ 1** คือ 1) แนวคำถามในการสัมภาษณ์ ประกอบด้วยแนวคำถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้สัมภาษณ์ เจตคติในการเลี้ยงดูเด็ก วิจารณ์ญาณในการใช้สื่อ คุณลักษณะเชิงพุทธ และประสิทธิภาพการเลี้ยงดูเด็กพูดช้าจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ 2) แบบคัดกรองพัฒนาการเด็กของกรมสุขภาพจิต **การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในระยะที่ 1** ผู้ศึกษาได้ดำเนินการหลังจากที่การศึกษาได้รับการพิจารณาการเห็นชอบจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี ดำเนินการบันทึกข้อมูลขณะการสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลตามประเด็นที่ต้องการศึกษาอย่างครบถ้วน เมื่อดำเนินการสัมภาษณ์เรียบร้อยแล้ว มีการลงนามในเอกสาร ถ่ายภาพหลักฐานหรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประเด็นในการสัมภาษณ์เกี่ยวกับตัวแปรสำหรับเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาโปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้อาจจากการสัมภาษณ์มาดำเนินการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย (Analytic Induction) ขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจะถูกดำเนินการจนกระทั่งข้อมูลที่ต้องการมีความสมบูรณ์ ชัดเจน และข้อมูลที่ได้นั้นได้นำมาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาโปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม

ระยะที่ 2 การวิจัยเชิงปฏิบัติการด้วยวิธีการวิจัยกึ่งทดลอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เด็กพูดช้าที่มารับบริการสถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี จำนวน 32 ราย **เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในระยะที่ 2** คือ 1) โปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม (ได้มาจากการพัฒนาในระยะที่ 1) และคู่มือพุทธจิตวิทยาสันทนากับลูกน้อย 2) แบบวัดพฤติกรรมการพูดของเด็ก (Denver II) และแบบบันทึกพฤติกรรมของเด็ก **การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในระยะที่ 2** ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม โดยนำผู้ปกครองและเด็กกลุ่มทดลอง จำนวน 32 คน ไปทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน กิจกรรมของแต่ละสัปดาห์เป็นการมาตามนัดของทุกสัปดาห์ และเป็นกลุ่มอาสาสมัครเดิมตลอดอย่างต่อเนื่องระยะเวลาเข้าร่วมโครงการ 8 สัปดาห์ ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย One Group Pretest - Posttest Design และติดตามผลต่อไปในขั้นที่ 2 (ภายหลัง 8 สัปดาห์) เพื่อประเมินผลการทดลองเชิงคุณภาพ ซึ่งจะเป็นการสะท้อนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเลี้ยงดูเด็กพูดช้าจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม โดยมีตัวผู้ปกครอง 1) เป็นผู้สังเกตพฤติกรรมอย่างใกล้ชิด 2) เป็น

ผู้บันทึกการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กและ 3) เป็นผู้สะท้อนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กเพื่อให้เป็นการตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) วิเคราะห์ข้อมูล โดยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อคำนวณค่า Paired t-Test และการคำนวณร้อยละของพฤติกรรมที่เพิ่มขึ้น มีการวัดก่อนและหลังการทดลองด้วยเครื่องมือวัดชุดเดียวกัน

ระยะที่ 3 การวิจัยเชิงปริมาณเพื่อตรวจสอบโมเดล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 ราย **เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในระยะที่ 3** คือ แบบสอบถามจำนวน 1 ฉบับ ประกอบด้วยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จำนวน 5 ตอน ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อมูลเกี่ยวกับเจตคติในการเลี้ยงดูเด็ก ข้อมูลเกี่ยวกับวิจารณ์ญาณในการใช้สื่อ ข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะเชิงพุทธ ข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิผลการเลี้ยงดูเด็กพุดซา ในการกำหนดระดับการให้คะแนนของแบบสอบถามตอนที่ 2 ถึง 5 นี้ เป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ **การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในระยะที่ 3** เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามประสิทธิผลการเลี้ยงดูของผู้ปกครองโดยใช้โปรแกรมพุทธจิตวิทยา

การปรับพฤติกรรมในกลุ่มเด็กพุดซาจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้ข้อมูลมาแล้ว ทำการหาคะแนนเฉลี่ยของข้อคำถาม โดยแบ่งช่วงของคะแนน เป็นในระดับน้อยที่สุด ระดับน้อย ระดับปานกลาง ระดับมาก ระดับมากที่สุด วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานโดยใช้สถิติแบบบรรยายและตรวจสอบความตรงของโมเดลด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL)

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจำนวน 7 ท่าน ผู้ทรงคุณวุฒิด้านจิตวิทยา ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวิจัย ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพระพุทธศาสนา เป็นผู้พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและครอบคลุมเนื้อหา และพิจารณาความสอดคล้องของสาระของข้อคำถาม ความถูกต้องของเนื้อหาตามโครงสร้างที่กำหนดไว้ และความเหมาะสมของภาษา โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีค่าดัชนีความตรงของเนื้อหาเฉลี่ยเท่ากับ 0.80 เมื่อได้ดำเนินการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงแล้ว ก็จะนำผลการวิเคราะห์มาเป็นข้อมูลในการพิจารณาปรับปรุง แก้ไข และจัดทำเป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ที่เหมาะสม

ผล

ตารางที่ 1 จำนวน และร้อยละข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง n = 32

ข้อมูลทั่วไป	กลุ่มทดลอง	
	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	23	71.87
หญิง	9	28.13
	32	100.00
อายุ		
ระหว่าง 1 -1 ปี 11 เดือน	7	21.87
ระหว่าง 2 -2 ปี 11 เดือน	15	46.88
ระหว่าง 3 -3 ปี 11 เดือน	10	31.25
รวม	32	100.0

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 71.87 ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 2-2 ปี 11 เดือน คิดเป็นร้อยละ 46.88

ตารางที่ 2 ระดับของประสิทธิผลการเลี้ยงดูเด็กพุดชาจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้โปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม จำแนกตามกิจกรรม โดยรวมและรายด้าน n = 32

กิจกรรม	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	รวม	แปลผล
	Mean±SD	Mean±SD	Mean±SD	Mean±SD	Mean±SD	
สร้างความคุ้นเคยด้วย “จ๊ะเอ๋”	7.34±1.29	8.88±1.66	11.16±1.35	12.00±0.01	9.84±0.85	ดีมาก
รู้จำคำโตด (เมตตา)	7.06±1.44	8.06±1.32	10.44±1.66	11.75±1.24	9.33±1.15	ดี
นี่อะไร อยู่ใกล้ตัว (เมตตา)	6.13±1.34	7.47±1.54	9.25±1.85	11.09±1.89	8.48±1.43	ดี
วลีพาที (กรุณา)	5.59±1.29	6.63±1.54	8.44±1.90	10.22±2.11	7.72±1.56	ดี
ตอบรับและปฏิเสธ (กรุณา)	4.84±0.88	5.91±1.44	7.19±2.33	8.34±3.06	6.57±1.83	ดี
กริยาพาเพลิน (มุทิตา)	4.38±0.66	5.09±1.28	6.13±2.38	6.44±2.80	5.51±1.69	พอใช้
คำถาม 4 แบบ (มุทิตา)	4.06±0.25	4.5±0.84	5.13±1.66	5.53±2.24	4.80±1.19	พอใช้
ประโยคชวนจำ (อุเบกขา)	4.03±0.18	4.41±0.80	4.91±1.55	5.19±1.93	4.63±1.05	พอใช้
ค่าเฉลี่ยภาพรวม	5.43±0.51	6.37±0.32	7.83±0.37	8.82±0.95	7.11±0.34	ดี

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับของประสิทธิผลการเลี้ยงดูเด็กพุดชาจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้โปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม จำแนกตามกิจกรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับ ดี

ตารางที่ 3 ร้อยละของพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของประสิทธิผลการเลี้ยงดูเด็กพุดชาจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้โปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม โดยรวมและรายด้าน n = 32

กิจกรรม	Mean ± SD		ร้อยละของพัฒนาการที่เพิ่มขึ้น
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 4	
สร้างความคุ้นเคยด้วย “จ๊ะเอ๋”	7.34±0.68	12.00±0.65	100.00
รู้จำคำโตด (เมตตา)	7.06±0.17	11.75±0.03	95.95
นี่อะไร อยู่ใกล้ตัว (เมตตา)	6.13±0.25	11.09±0.31	84.67
วลีพาที (กรุณา)	5.59±0.65	10.22±0.36	71.92
ตอบรับและปฏิเสธ (กรุณา)	4.84±0.39	8.34±0.25	48.88
กริยาพาเพลิน (มุทิตา)	4.38±0.29	6.44±0.14	27.03
คำถาม 4 แบบ (มุทิตา)	4.06±0.08	5.53±0.25	18.51
ประโยคชวนจำ (อุเบกขา)	4.03±0.15	5.19±0.15	14.55
ค่าเฉลี่ยภาพรวม	5.43 ± 0.37	8.82 ± 0.37	51.68

จากตารางที่ 3 พบว่า ร้อยละของพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของประสิทธิผลการเลี้ยงดูเด็กพุดชาจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้โปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม โดยภาพรวมมีร้อยละของพัฒนาการที่เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 51.68 โดยร้อยละของพัฒนาการที่เพิ่มขึ้น คิดจาก $(100 \times (\text{คะแนนค่าเฉลี่ยของภาพรวมครั้งที่ 4} - \text{คะแนนค่าเฉลี่ยของภาพรวมครั้งที่ 1}) / (\text{คะแนนทั้งหมด} - \text{คะแนนค่าเฉลี่ยของภาพรวมครั้งที่ 1}))$

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังทำกิจกรรมของประสิทธิผลการเลี้ยงดูเด็กพุดซาจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้โปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม โดยรวม

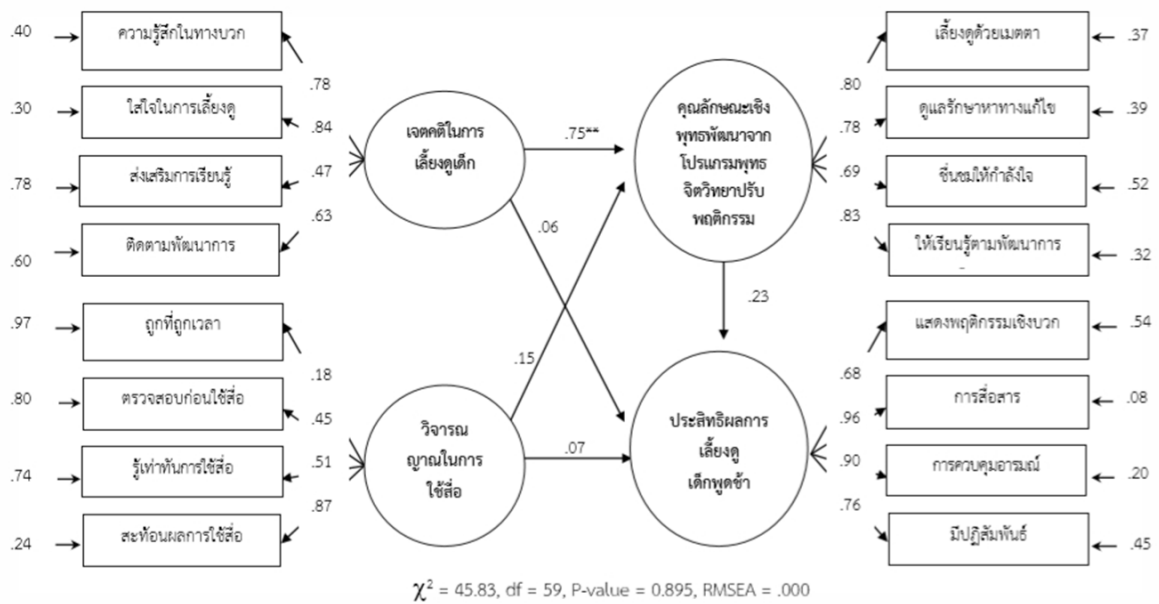
การทดลอง	n	Mean	SD	p-value
ก่อนทำกิจกรรม	32	5.42	0.73	0.00
หลังทำกิจกรรม	32	8.82	1.55	

จากตารางที่ 4 พบว่า ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที และระดับนัยสำคัญทางสถิติในการทดลองเปรียบเทียบคะแนน ก่อนทดลอง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 5.42 และหลังทดลอง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 8.82 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนทั้งสองครั้ง พบว่าคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 ค่าสถิติการวิเคราะห์แยกค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงและการวิเคราะห์อิทธิพลโมเดลประสิทธิผลการเลี้ยงดูเด็กพุดซาจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม

ตัวแปรผล	BASP			EFFT		
ตัวแปรเหตุ	TE	IE	DE	TE	IE	DE
ATT	.75** (.14)	-	.75** (.14)	.23 (.14)	.17 (.20)	.06 (.24)
THINK	.23 (.27)	-	.23 (.27)	.11 (.12)	.03 (.05)	.07 (.12)
BASP	-	-	-	.23 (.27)	-	.23 (.27)
ค่าสถิติ	ไค-สแควร์ = 45.82 df = 59 p = .89 GFI = .93, AGFI = .84 RMR = .06					
ตัวแปร	ATT1	ATT 2	ATT 3	ATT 4	THINK1	THINK 2
ความเที่ยง	.603	.701	.217	.398	.034	.201
ตัวแปร	THINK 3	THINK 4	BASP1	BASP 2	BASP 3	EFFT1
ความเที่ยง	.260	.762	.633	.609	.478	.464
ตัวแปร	EFFT 2	EFFT 3	EFFT 4			
ความเที่ยง	.925	.802	.576			
สมการโครงสร้างตัวแปร			BASP		EFFT	
R SQUARE			.691		.104	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง						
ตัวแปรแฝง	BASP	EFFT	ATT	THINK		
BASP	1.000					
EFFT	.314	1.000				
ATT	.821	.281	1.000			
THINK	.502	.214	.471	1.000		

หมายเหตุ: ตัวเลขในวงเล็บคือค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน, **p < .01
TE = ผลรวมอิทธิพล, IE = อิทธิพลทางอ้อม, DE = อิทธิพลทางตรง

ภาพที่ 1 รูปแบบโมเดลประสิทธิผลการเล่านิทานเด็กพูดซ้ำ
จากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับ

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์โมเดลประสิทธิผลการเล่านิทานเด็กพูดซ้ำจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม พบว่า มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลที่พัฒนา สรุปได้ว่า ไค-สแควร์ = 45.83 df = 59 p = .89 GFI = .93, AGFI = .84 RMR = .06 เมื่อพิจารณาค่าความเที่ยงของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ตัวแปรสังเกตได้มีค่าความเที่ยง อยู่ระหว่าง 0.03 ถึง 0.92 โดยตัวแปรที่มีค่าความเที่ยงสูงสุดคือ การสื่อสาร รองลงมา คือ การควบคุมอารมณ์ และตัวแปรที่มีค่าความเที่ยงต่ำสุดคือ ถูกที่ถูกเวลา ในภาพรวมค่าความเที่ยงของตัวแปรสังเกตได้ส่วนมากมีค่าสูง ยกเว้น ตัวแปรมุ่งเน้นใส่ใจในการเล่านิทาน ติดตามพัฒนาการ ถูกที่ถูกเวลา รู้เท่าทันการใช้สื่อที่ความเที่ยงมีค่าต่ำ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R-SQUARE) ของสมการโครงสร้าง ตัวแปรภายในแฝง พบว่า ตัวแปรภายในโมเดล คือ เจตคติในการเล่านิทาน และวิจารณ์ญาณในการใช้สื่อ สามารถอธิบายความแปรปรวนขององค์ประกอบของ คุณลักษณะเชิงพุทธพัฒนาจากโปรแกรมพุทธจิตวิทยาปรับพฤติกรรม ได้ร้อยละ 69.10 เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อมระหว่างตัวแปรในโมเดล พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเจตคติในการเล่านิทาน กับประสิทธิผลการเล่านิทานเด็กพูดซ้ำ ขนาดความสัมพันธ์ = .28) แยกเป็นอิทธิพลทางตรง .06 และอิทธิพลทางอ้อม .17 เป็นอิทธิพลรวม .23 มีอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมส่งผลต่อประสิทธิผลการเล่านิทานเด็กพูดซ้ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่าอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผ่าน คุณลักษณะเชิงพุทธพัฒนาจากโปรแกรมพุทธจิตวิทยาปรับพฤติกรรม มีค่าสูงกว่าอิทธิพลทางตรง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า คุณลักษณะเชิงพุทธ

พัฒนาจากโปรแกรมพุทธจิตวิทยาปรับพฤติกรรม เป็นตัวแปรส่งผ่าน เป็นที่น่าสังเกตว่าขนาดอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลรวมของเจตคติในการเล่านิทาน มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะเชิงพุทธพัฒนาจากโปรแกรมพุทธจิตวิทยาปรับพฤติกรรม ขนาด .75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง พบว่า ค่าพิสัยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงมีค่าอยู่ในช่วง 0.21 ถึง 0.82 โดยตัวแปรทุกคู่มีความสัมพันธ์เป็นบวก ตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มากที่สุดอยู่ในระดับปานกลางคือ เจตคติในการเล่านิทาน และคุณลักษณะเชิงพุทธ แสดงว่า เมื่อเจตคติในการเล่านิทานเพิ่มมากขึ้น คุณลักษณะเชิงพุทธพัฒนาจากโปรแกรมพุทธจิตวิทยาปรับพฤติกรรมก็เพิ่มมากขึ้นด้วย และตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รองลงมาคือ วิจารณ์ญาณในการใช้สื่อ และคุณลักษณะเชิงพุทธ แสดงว่า เมื่อวิจารณ์ญาณในการใช้สื่อ มากขึ้น คุณลักษณะเชิงพุทธจะเพิ่มมากขึ้นด้วย

วิจารณ์

ในการดูแลเล่านิทานเด็กพูดซ้ำ ผู้ปกครองจะต้องมีความพยายามอย่างดีที่สุดและเอาใจใส่ดูแลเด็กอย่าง

ใกล้ชิดเพื่อช่วยในการพัฒนาการเด็กให้มีความพร้อมและมีพัฒนาการที่เหมาะสมกับวัย โดยโปรแกรมพุทธจิตวิทยาสามารถช่วยในการปรับพฤติกรรมและพัฒนาการเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Jariyatatkorn¹⁵ ที่ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรมให้กับเด็กปฐมวัย ผลการวิจัย พบว่า 1) ระดับคุณธรรมและจริยธรรมของเด็กปฐมวัยโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) บทบาทของผู้ปกครอง ด้านการ

อบรมเลี้ยงดู มีการอบรมเลี้ยงดูบุตรทั้ง 3 รูปแบบ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก อันดับแรก คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน รองลงมา คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยตามลำดับ 3) บทบาทของผู้ปกครองด้านพฤติกรรมต้นแบบปฏิบัติเกี่ยวกับคุณธรรมและจริยธรรม มีพฤติกรรมต้นแบบปฏิบัติเกี่ยวกับคุณธรรมและจริยธรรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก อันดับแรก คือ ด้านมีความกตัญญูต่อเวทที่ รองลงมา คือ ด้านมีความซื่อสัตย์สุจริตและด้านมีเมตตากรุณา มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น ตามลำดับ ส่วนอันดับสุดท้าย คือ ด้านมีมารยาทและปฏิบัติตามตามวัฒนธรรมไทย 4) บทบาทของผู้ปกครองด้านการอบรมเลี้ยงดู ภาพรวมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับคุณธรรมและจริยธรรมของเด็กปฐมวัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .005 ทั้งนี้บทบาทของผู้ปกครองด้านพฤติกรรมต้นแบบปฏิบัติเกี่ยวกับคุณธรรมและจริยธรรมกับระดับคุณธรรมทุกด้าน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับคุณธรรมและจริยธรรมของเด็กปฐมวัยอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .005 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Chanthapreeda¹⁶ ที่ได้ศึกษาการพัฒนาแบบการส่งเสริมพัฒนาการเด็กแรกเกิดถึง 2 ปี ซึ่งสังเคราะห์บนฐานคิดจากมุมมองของในประกอบด้วยรูปแบบการประเมินพัฒนาการเด็กของผู้เกี่ยวข้องและรูปแบบการส่งเสริมพัฒนาการเด็กซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญคือการดูแลและพัฒนาโดยมีเด็กเป็นศูนย์กลางเพื่อให้เด็กมีสุขภาพที่ดี เก่ง และมีความสุข ดูแลเด็กตามวิธีการเรียนรู้ของเด็กทั้ง 3 ระยะ และคำนึงถึงการให้ความหมายในการส่งเสริมพัฒนาการ ได้แก่ สุขภาพ ความรักความผูกพัน การเรียนรู้ช่วยเหลือตนเอง การอยู่ร่วมกับผู้อื่นก้าวผ่านขั้นตอนและความภาคภูมิใจของบุคคลทุกฝ่าย

สรุป

จากการศึกษาการพัฒนาโมเดลประสิทธิภาพการเลี้ยงดูเด็กพูดช้าจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม ทำให้ได้ข้อค้นพบที่แสดงความเชื่อมโยงระหว่างประสิทธิภาพการเลี้ยงดูเด็กพูดช้าจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ เจตคติในการเลี้ยงดูเด็ก วิจารณ์ญาณในการใช้สื่อ คุณลักษณะเชิงพุทธ และประสิทธิภาพการเลี้ยงดูเด็กพูดช้า พบว่าคะแนนเฉลี่ยระดับและร้อยละของพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของประสิทธิภาพการเลี้ยงดูเด็กพูดช้าจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้โปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม โดยภาพรวมมีร้อยละของพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 52.87 และเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนทั้งสองครั้ง พบว่า คะแนนหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นั้นแสดงถึง โปรแกรมพุทธจิตวิทยาส่งผลต่อพัฒนาการของเด็กพูดช้าโดยสามารถใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์เป็นตัวช่วยในการส่งเสริมพัฒนาการต่อไป

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการพัฒนาโมเดลประสิทธิภาพการเลี้ยงดูเด็กพูดช้าจากการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมพุทธจิตวิทยาการปรับพฤติกรรม เพื่อเป็นแนวทางให้ครอบครัวองค์กรทางพุทธศาสนา สถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กพูดช้า นำหลักธรรมที่เกี่ยวข้องไปประกอบในการดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรม อันนำไปสู่การปฏิบัติต่อกับเด็กได้อย่างมีความเหมาะสมตามวัยพัฒนาการของเด็กที่สมวัย หน่วยงานด้านการพัฒนาอบรมเด็กจึงควรสร้างความเข้มแข็งเพื่อเป็นจุดแข็งในการป้องกันไม่ให้เกิดเด็กหน้าจอมือถือติดการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ตั้งแต่อายุต่ำกว่า 3 ปี อย่างเคร่งครัด และควรมีกิจกรรมเสริมให้เด็กได้เรียนรู้พร้อมๆ กันกับผู้ปกครอง

References

1. National Statistical Office, Thailand. Exploring the situation of children and women in Thailand 2015-2016, Bangkok: National Statistical Office; 2016.
2. Setharuk Tunjareanwoog A, Phukderonchit S, Sewatathitikon Y. Screen Behaviour of Thai Toddlers Aged 0 - 3 years in Bangkok. The Journal of Social Communication Innovation 2018; 6: 60-9.
3. Hutchison A, Reinking D. Teachers' Perceptions of Integrating Information and Communication Technologies Into Literacy Instruction: A National Survey in the United States. Reading Research Quarterly 2011; 46: 312-333.
4. Saensumtang R, Babprasert S, Raksapakdee C, Aukum S, New media: Dietary supplement for preschool children. Journal of Graduate School Sakon Nakhon Rajabhat University 2017; 14: 9-13.
5. Phanomchoeng S. Factors related with children delayed speech at department of outpatient pediatric clinic and "well baby" clinic in department of health promotion, Banglamung hospital. Thai journal of pediatrics 2013; 52: 44-55.
6. Losatiankit P. Delayed Speech Child. Thai journal of pediatrics 2007; 26: 240-6.
7. Aarnoudse-Moens CSH, Weisglas-Kuperus N, Bernard van Goudoever J, Oosterlaan J. Meta-Analysis of neurobehavioral outcomes in very preterm and/ or very low birth weight children. Pediatrics 2009; 124: 717-28.
8. Grantham-McGregor S, Cheung YB, Cueto S, Glewwe P, Richter L, Strupp B, et al. Developmental potential in the first 5 years for children in developing countries. Lancet 2007; 369: 60-70.

9. United Nations. A World Fit for Children adopted by the UN General Assembly at the 27th. Special Session of the UN General Assembly; 2002.
10. Zimmerman FJ, Christakis DA, Meltzoff AN. Associations between media viewing and language development in children under age 2 years. *J Pediatr* 2007; 151: 364-71.
11. Strasburger VC, Jordan AB, Donnerstein E. Children, adolescents, and the media: health effects, *Pediatr Clin North Am* 2012; 59: 533-87.
12. Noel M, Peterson C, Jesso B. The relationship of parenting stress and child temperament to language development among economically disadvantaged preschoolers. *Journal of Child Language* 2008; 35: 823-43.
13. Tomopoulos S, Dreyer BP, Berkule S, Fierman AH, Brockmeyer C, Mendelsohn AL, et al. Infant media exposure and toddler development. *Arch Pediatr Adolesc Med* 2010; 167: 1105-11.
14. Belsky J, Bell B, Bradley RH, Stallard N, Stewart-Brown SL, et al. Socioeconomic risk, parenting during the preschool years and child health age 6 years. *Eur J Public Health* 2006; 17: 508-13.
15. Jariyatkorn K. The Role of Parent in Enhancing Moral and Ethical Aspects to Early Childhood Children. Bangkok: Suan Dusit Rajabhat University; 2007.
16. Chanthapreeda N. Development Guideline for Promotion of newborn to two years in Early Childhood Centers: Case Study Early Childhood Centers, Konkan. Thesis, Ph.D. (Nursing Science). Konkan: Graduate School, Konkan University; 2006